Aurel Cărăşel

Povestea lui Florea Înfloritul de pe tărâmul ielelor

A fost odată, ca-n poveştile bătrâne…

Pe atunci, Pădurea Verde se întindea din vârful Taiţa şi până la apele îndepărtate şi albastre ale râului Iordan. Printre trunchiurile groase şi bătrâne de sute de ani nici lumina soarelui nu îndrăznea să pătrundă, oprindu-se în coroanele înalte, printre care se strecurau şerpii lianelor cu flori albastre şi roşii. În întunericul aproape noptatic de dedesubt, hălăduia o lume ciudată, ieşită la suprafaţă prin peşteri prăbuşite în străvechime: satiri cu picioare de ţap sălbatic şi ochi galbeni, fără pleoape, echidne cu chip de femei frumoase şi trup de şarpe, hidre cu o mie de picioare subţiri precum firul de păr, grifoni sălbatici cu trup de leu şi cap de vultur, harpii cu gheare încovoiate şi ascuţite ca vârful săgeţilor, veşnic flămânde şi puţind îngrozitor a stârv, centauri bătrâni, pe jumătate oameni, pe jumătate cai, alergând fără oprire şi stârnind râuri de pietre să se prăvălească în prăpăstii adânci. Şi, mai presus de toate, se spune că, la poalele muntelui Golia, acolo unde copacii se înfruntau în fiecare zi cu pustiul fără nume, într-o încleştare începută în negura timpului şi neterminată nici până azi, era o peşteră adâncă, în care trăia un căpcăun.

Elinor tăcu şi mişcă din perechea superioară de aripi, care scânteiară în pulberea de aur a razelor. Soarele găsise o spărtură în frunziş şi trăgea cu coada ochiului la ceea ce se întâmpla în Poiana celor Trei-Fraţi-Pătaţi. Zânişoarele fremătară şi ele din aripi şi îşi apropiară capetele încă şi mai mult.

-Un căpcăun… se înfiorară ele. Căpcăunii sunt cele mai rele fiinţe de pe pământ. Ei mănâncă tot ce prind cu labele lor uriaşe. Chiar şi zânişoare.

-A văzut vreodată careva dintre voi cum arată un căpcăun? întrebă Elinor strângându-şi aripile pe lângă corp.

Zânişoarele se foiră neliniştite, iar aripile îşi înteţiră bâzâitul.

-Nu, prefericită Maică, răspunse cea numită Nomia, purtătoarea Inelului Verde. În Pădurea Neagră nu mai trăieşte de foarte mult timp niciun căpcăun.

Elinor se aplecă şi ea cu capul spre ele.

-Şi atunci de unde ştiţi că mănâncă zânişoare?

-Păi… se foiră ele, neliniştite. Aşa spun toate poveştile. Căpcăunii mănâncă orice le cade în labele lor uriaşe. Şi nu există nicio putere pe lumea asta care să le poată ţine piept.

-Aşa este, se arătă de acord Maica Elinor. Nu există nicio putere pe lumea asta. Dar în alte lumi, da.

-În alte lumi? bâzâiră zânişoarele, stârnite. Ne pui la o încercare, prefericită Maică?

-Lumile sunt închise, spuse cu glas subţire Nomia. Porţile dintre ele nu pot fi trecute.

Elinor îşi scutură buclele albe. Soarele se feri şi se ascunse în spatele unei crengi înfrunzite. Lumina se stinse în poiană.

-Porţile sunt închise, da. Dar ele pot fi deschise de Cei-Care-Ştiu.

-Nu blestema! se îngroziră micile fiinţe şi se risipiră care încotro, bătând cu putere din aripioarele transparente.

-Cei-Care-Ştiu sunt închişi pentru o veşnicie în întunericul negru din burta Goliei. Nomia făcu un pas către ea. Este o încercare, preafericită Maică? Trebuie numai să găsim răspunsul?

Elinor oftă şi îi făcu semn să se apropie.

-Nu, nu este o încercare, fata mea. Cineva a găsit peştera ascunsă şi a trezit căpcăunul din somnul pe care-l doarme pentru o mie de ani. L-a trezit mult mai devreme, iar Poarta nu a apucat să se deschidă, ca să lase să intre aici o putere din altă lume, care să-l poată înfrunta şi trimite înapoi, în somnul său cel de moarte. Iar căpcăunul s-a sculat flămând de tot. Dincolo de Creasta-Cocoşată, este o salbă de lacuri limpezi, care lucesc în soare asemenea unor ochi verzi. Acolo trăiesc naiadele, cele care au grijă de apele stătătoare. Căpcăunul le-a prins şi le-a mâncat pe toate. O veveriţă a reuşit să se strecoare dincoace de creastă şi să povestească la toţi grozăvia întâmplată.

Purtătoarea Inelului Verde bătu repede de tot din aripi, înălţându-se spre coroanele de deasupra.

-Vine căpcăunul… îngăimă ea, simţind că nu mai are voce.

-Da, vine căpcăunul, întări Elinor şi se ridică în zbor până în dreptul ei. Tu eşti purtătoarea Inelului, aşa că tu poţi să-i foloseşti puterea. Trebuie să porneşti să cauţi drumul către Cei-Care-Ştiu şi să-i aduci aici, să deschidă Poarta.

Zânişoara scutură din cap.

-Nu mă pricep să fac aşa ceva! ţipă ea speriată, iar aripile i se loviră de frunze. Cei-Care-Ştiu sunt blestemaţi! Nimeni nu are voie să-i vadă.

-Trebuie, Nomia!

Maica Elinor o prinse de mână.

-Dacă nu o s-o faci, atunci căpcăunul va mânca tot ce trăieşte în această lume. Chiar şi pe noi. Vrei să se întâmple asta?

Nomia clătină îngrozită din cap.

-Atunci lasă spaima la o parte şi grăbeşte-te spre hrubele Goliei. Căpcăunul este foarte aproape de valea noastră. Mergi, însă, mai întâi, în Poiana Volburii, la Stejarul-Trăznit. Acolo locuieşte o familie de pitici năzdrăvani, care s-ar putea să-ţi fie de ajutor.

Şi maica Elinor bătu din aripi, se topi într-o rază aurie şi dispăru din luminiş.

Nomia rămase singură, speriată şi cu lacrimi în ochi. Ea nu vrusese niciodată să fie purtătoarea Inelului. Îl avea pe deget, de când se născuse, şi nu ştia cum să scape de firişorul de aur verde, cu picătura sa de chihlimbar auriu.

Coborî în iarba deasă a luminişului şi se furişă spre copac. Trei-Fraţi-Pătaţi era o scorbură întunecoasă de ulm bătrân, plină de găuri mari, în care-şi duceau veacul, în liniște, melci, furnici şi bărzăuni. Din ea, îşi înălţau trunchiurile semeţe trei cei trei fraţi. În vârful celui din mijloc îşi aveau urdinişul albinele sălbatice Erlik, a căror regină ieşea din stup o dată pe an, înainte de venirea verii, şi împărţea miere urşilor şi bursucilor.

În scorbură, era răcoare şi mirosea a muşchi umed şi a rumeguş. Un cariu bătrân îşi întrerupse masa, ca să-i dea bineţe. Undeva, în dreapta, zbura o molie cam oarbă, încercând să dibuiască ieşirea. Se izbi de ea, apoi de un ciot de lemn şi se pierdu în lumina tulbure a începutului de înserare.

Nomia se duse în colţul unde-şi avea puţinele lucruri pe care le folosea o zânişoară în lucrările ei magice – o baghetă din lemn de corn, mantia din fire de mătasea broaştei, ţesute cu raze de lună, care o ajutau să devină invizibilă, condurii de argint care lăsau urme prin aer şi petala de salvie la care cânta, împreună cu surorile ei, atunci când răsărea luna plină şi ielele ieşeau din hrubele unde sălăşuiau să-şi joace horele sălbatice şi minunate. Le strânse pe toate într-o desagă micuţă, îl sărută pe obraz pe bătrânul cariu, vărsă o lacrimă pe furiş, uitându-se la pătuţurile pline cu muşchi uscat, fixate pe interiorul scorburii, în spirală, spre vârf, şi ieşi grăbită, ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Poiana Volburii se găsea foarte aproape de Săritoarea Ţapului, o cascadă înaltă şi îngustă, în care apa spumegată duruia ca o tobă, aruncându-se de pe creastă şi izbindu-se de fundul de piatră. Din cauza asta, în poiană se auzea tot timpul un bâzâit surd, ca şi cum un roi de albine supărate ar fi trecut pe deasupra.

În afară de Stejarul-Trăznit şi de cei cinci brazi înalţi, care se înălţaseră în celălalt capăt al poienii, către răsărit, aproape de peretele de stâncă vineţie, creştea o tufă de ciuperci cu pălării roşii. În cea mai bătrână dintre ele, piticul Flamen îşi scobise o căsuţă cu patru camere şi un coridor îngust, care dădea pe o terasă, acoperită de o frunză de lipan. În căsuţă locuiau părinţii lui, foarte bătrâni, soţia sa, înţeleapta Kali, şi cei doi copii – Laverna cea obraznică şi Mani cel veşnic mut.

Flamen şi Kali părăseau foarte rar Poiana Volburii. În jur, pădurea le oferea de toate: peşti mari şi argintii, în pârâu, mure negre şi parfumate, fragi zemoşi şi dulci, miere limpede, ciuperci fragede, alune, seminţe de brad, ouă de păsările şi de şopârlă. Nu aveau decât să întindă mâna şi să le culeagă. O făceau mai ales după venirea toamnei, când pe vârful Zăgan cădeau primele ninsori. Atunci plecau foarte de dimineaţă şi urcau până la minele părăsite ale gnomilor Achamoth, unde-şi încărcau coşurile cu cărbunii aruncaţi de aceştia într-o prăpastie din apropierea caselor prăbuşite, apoi se întorceau şi îi ascundeau sub frunzele putrede din toamna trecută. Uneori, găseau printre bucăţile de cărbune negru câte o piatră strălucitoare, roşie sau verde. Se uitau la soarele îndepărtat prin apele ei limpezi, râdeau, apoi o dădeau celor doi copii să se joace cu ea.

Atunci când zânişoara Nomia intră în poiană, strecurându-se pe sub frunzele de ferigă din margine, Laverna tocmai arunca pe Mani toată roua strânsă în căuşul unei coji de nucă, udându-l din cap până-n picioare. Kali striga furioasă la ea, de la fereastra ţesută în plasa unui paing, iar cei doi bunici se legănau într-un balansoar vechi, împletit din nuiele de răchită.

O poftiră pe terasă, iar Kali, care cunoştea bine poporul condus de maica Elinor-cea-cu-cosiţă-albă, o îndemnă să guste din cupa cu miere şi să mestece carnea uscată a unei ciuperci cu un miros îmbietor. Flamen era plecat la pescuit şi urma să se întoarcă, mai înainte ca luna să se ridice deasupra semeţiei vârfului Zăgan.

Într-un târziu, pe poteca întunecată, îşi făcu apariţia şi piticul, cărând într-o mână undiţa, iar în cealaltă legătura cu peşti. Dădu bineţe, după care azvârli într-un colţ undiţele şi trânti pe masă cei patru peşti lucioşi. Şi, în timp ce Kali dăduse fuga să-i pregătească pentru cină, Flamen bău o cupă cu hidromel şi ascultă povestea zânişoarei, privind pe deasupra capului ei, către vârful muntelui, înmuiat în lumina argintie a lunii. Apoi îi trimise la culcare pe cei doi copii şi se puse în balansoarul de răchită.

-Va să zică, povestea bătrânească despre căpcăunul care-şi doarme somnul cel lung în peştera blestemată este adevărată, căscă el lung, de-i trozniră fălcile. Iar cineva care n-a avut de lucru, l-a trezit, nu?

-Da, răspunse zânişoara, străduindu-se să-i urmărească legănările, fără să mişte capul. Adică aşa spunea prefericita Maică. Nu înţeleg, însă, de ce m-a trimis tocmai la tine. Nu te supăra, Flamen, dar nu eşti cu mult mai răsărit decât noi, zânişoarele. Oare cum ai putea tu să mă ajuţi să-i vin de hac?

Piticul râse. Dacă puneai cinci ca el unul peste altul, de-abia ar fi ajuns la înălţimea ciupercii în care locuia. Clătină din cap – nu de forţă era vorba aici. Ci de o putere a minţii cu mult mai veche decât neamul lui. Ba poate chiar decât tot muntele Golia.

-Nimeni din lumea asta nu cunoaşte locul unde ar putea să se afle peştera în care stau închişi Cei-care-ştiu. Ea se ascunde într-un alt Tărâm şi, ca să ajungi acolo, ai nevoie de o Poartă. Iar ştiinţa despre locul în care cresc acestea este lăsată spre păstrare, în fiecare lume, unei puteri divine. La noi, ea se numeşte Curcubeu.

-N-am auzit despre nicio fiinţă care să se numeasca aşa, se strâmbă Nomia şi mişcă repede din toate patru aripile, ridicând o pulbere diafană în aer.

Curcubeul nu era o fiinţă, îi explică piticul, în timp ce îşi umplea din nou cupa cu hidromel. Era o scânteie de divinitate. Se arăta foarte rar lumii şi întotdeauna numai după ce ea se curăţa de păcate. După marile ploi ale verii, uneori, se agăţa între Zăganul şi Taiţa şi sclipea pe cerul senin în cele şapte culori magice.

-Bine-bine, îl întrerupse nerăbdătoare zânişoara. Şi cum facem, ca să ajungem la el? Ai auzit, doar, că mâine căpcăunul o să treacă de creastă şi o să coboare în partea asta de munte, în căutare de mâncare. Nici pe o măsea n-o să-i ajungă familia ta, iar de va fi fiind însetat o să soarbă toată cascada şi Săritoarea Ţapului va rămâne mai uscată decât podul palmei.

Flamen dădu din nou din cap şi privi lung spre obrazul de var al lunii. Într-un târziu, oftă şi întinse cornul cu băutura acrişoară spre ea.

-Nu bei un strop? O să-ţi mai limpezească mintea, zânişoaro. Nu vrei? Bine. Acum pricep de ce te-a trimis maica Elinor tocmai pe tine. Eşti grăbită tare şi crezi că numai timpul este cel care ne stă împotrivă. Dar tu eşti Purtătoarea Inelului Verde, cel care ţine lumea aceasta întru fiinţă. Inelul nu este stăpânul acestei lumi, ci slujitorul ei. Iar slujitorii, zânişoaro, slujitorii trebuie să fie cele mai răbdătoare fiinţe din lume.

Mai bău o gură din licoarea străvezie şi puse cupa în suportul ei de lemn. Apoi se ridică şi intră în casă. După o vreme, ieşi, ţinând în mâini un frâu lung, tors din fir de păianjen.

-Iată lucrul ce o să ne ajute să coborâm Curcubeul, acolo unde avem nevoie.

Şi îi povesti despre Elk şi despre familia lui numeroasă de rumegătoare, care trăia ascunsă sub cetina pădurii, aproape de vârful muntelui. Despre felul în care animalul intrase odată, tare, tare demult, într-o încâlceală de tufişuri cu coarnele şi numai întâmplarea făcuse ca pe acolo să treacă străbunicii săi, căutând un loc unde să-şi construiască o casă. Trei zile şi trei nopţi au tăiat piticii la crengi şi i-au ridicat fruntea grea cu frânghiile lor. Drept mulţumire că l-au scăpat de la moarte, elanul uriaş a făcut legământ cu ei şi le-a dat frâul cel fermecat, cu care să-l cheme ori de câte ori vor fi având nevoie. Până atunci, nu fusese. Iar frâul dormise în lada ferecată cu argint.

Îi făcu semn şi ieşiră în inima poienii. Flamen ridică frâul în pulberea de argint a luminii şi-l scutură de trei ori, învolburând-o. La început, nu se întâmplă nimic. Şi, când Nomia tocmai se pregătea să-l roage să mai scuture o dată, aerul vâjâi puternic, asemenea unei corzi prea întinse, apoi un boncăluit surd se înfăşură în jurul lor, tulburându-le vederile. Când deschiseră ochii, se traseră înapoi atât de repede, încât piticul se împiedică de un ciot şi căzu.

Elanul îşi apropie capul uriaş de el şi-l examină cu atenţie. Prin aerul străveziu, coarnele lui negre păreau o mică pădure. Fornăi pe nas, apoi râse gros:

-V-aţi speriat, mititeilor? Liniştiţi-vă, nu sunt nici balaur, nici zmeu şi nici vreun balrog fioros. Sunt doar Elk-cel-cu-coarne-bogate. De ce m-aţi chemat?

Zânişoara fâlfâi din aripi repede-repede şi se apropie de una dintre urechile sale mari.

-Avem un necaz mare de tot. Şi credem că numai tu ai putea să ne ajuţi.

Flamen se ridică în picioare şi se apropie şovăitor de botul umed şi catifelat. Întinse degetul şi îl mângâie.

-Da, chiar aşa mi-a povestit bunicul meu că ar trebui să ai botul. Tu eşti, cu adevărat, Elk.

-Eu sunt, mugi acesta ridicând capul spre lună şi scuturându-şi blana cu putere.

Îi povestiră de necazul ce-l aveau şi-l rugară să-i ajute. Elanul tăcu vreme de câteva clipe, clătinându-şi coarnele.

-Aş putea să-l aştept eu însumi, în zori, pe creastă, pe nemernicul de căpcăun, se oferi el. O să-l străpung cu coarnele şi o să-l arunc în cea mai adâncă prăpastie, de unde să nu mai poată să iese în veci.

-Maica Elinor spunea că nimeni din lumea asta nu poate să-l înfrunte pe căpcăun şi apoi să mai scape cu viaţă. Eşti, tu, puternic, elanule, dar căpcăunul te va face fărâme, mai înainte să-ţi dai seama ce te-a lovit.

-Trebuie să ajungem la Cei-care-ştiu, Elk. Şi să-i facem să deschidă Poarta către lumea în care trăiesc fiinţele ce-i pot învinge pe căpcăuni. Numai tu poţi să cobori Curcubeul din cer către peştera unde-şi duc vieţile prizoniere Cei-care-ştiu. Ajută-ne şi toţi locuitorii muntelui o să-ţi fie recunoscători.

-Să ne grăbim atunci, spuse elanul şi se lăsă într-un genunchi.

Piticul se prinse cu mâinile de firele aspre ale blănii şi se căţără cu îndemânare până pe greabăn. Iar Nomia îşi flutură aripile cu atâta putere încât deveniră aproape invizibile, se ridică până la înălţimea lui şi se aşeză alături de pitic.

Porniră în grabă spre vârful muntelui. Elanul sărea din stei în stei, strecurându-se printre brazi şi ferigi uriaşe, asemenea unei umbre negre şi înspăimântătoare. Deşi se ţineau cu putere, alunecară de mai multe ori, gata-gata să cadă. Uneori, când în stânga, când în dreapta, sticlea viu ochiul deştept al vreunui tău, ascuns în văioage,

Se opriră numai atunci când luna li se puse drept în faţă, ca un scut rotund, dezvăluindu-le spinarea tocită a crestei. Spre răsărit, Zăganul îşi urca colţii tăioşi încă şi mai sus, pierzându-se în întunericul lipsit de stele.

Coborâră de pe spinare şi animalul le spuse să stea liniştiţi la adăpostul unei pietre. Apoi îşi încordă picioarele dinapoi şi începu să alerge în cerc, mugind uşor. După fiecare roată, cercul

se mărea puţin, iar mugetul devenea mai puternic. Într-un târziu, cînd ajunse la marginea platoului, iar aerul se umpluse de un praf gros, se opri brusc şi izbi de trei ori cu copitele în spinarea muntelui, după care scoase un muget înspăimântător. Aerul vibră îndelung şi, fără de veste, se fisură în toate direcţiile, ridicând fire albe, tremurate, spre bolta întunecată.

-Miroase a iască arsă, murmură zânişoara, lipindu-se speriată de stâncă, dar Flamen îi puse un deget pe buze.

Elanul mai izbi o dată, iar crăpăturile se ridicară parcă şi mai sus, ameninţând să prăvălească cerul. Ridică din nou copita şi… nu mai apucă să o repeadă în spinarea pietroasă. Cerul se făcu albastru-violet şi văluri, asemenea unei ape înspumate. Dinspre miazăzi, se ivi un punct de lumină, care crescu până ce se transformă într-un glob de foc. Când ajunse deasupra lor, se răsuci spre cele patru zări, apoi coborî încet, desfăşurând în urmă-i, în evantai, cele şapte culori magice. Se opri la picioarele elanului, se învârteji şi luă forma unei păsări măiastre, toată numai culoare şi lumină, cu coada pierzându-se, orbitoare, în cer.

-Nimeni nu m-a chemat până acum pe Tărâmul acesta, elanule. Ar fi bine să ai un motiv foarte puternic pentru asta.

-Avem! strigă Nomia, zburând grăbită către elanul care gâfâia, plin de spume.

-Ah, zânişoarele astea nerăbdătoare… clămpăni din ciocul de flacără pasărea, apoi îşi apropie capul de grupul celor trei.

Şi îi povestiră, vorbind toţi deodată, despre nenorocirea care sta să-i lovească. Într-un târziu, pasărea Curcubeu îşi învolbură coada în cer, scuturând lacrimile stelelor.

-Cei-care-ştiu trebuie să stea închişi pentru vecie în cuşca lor de piatră şi foc. Nimeni nu are voie să-i scoată de acolo, pentru că altminteri baierele tuturor tărâmurilor s-ar sfărâma şi lumea s-ar sfârşi. Dar pot să-l cobor pe unul dintre voi până la uşa temniţei lor. Dacă vreunul din ei se va îndura să-i acorde atenţie, poate va reuşi să-l convingă să-i spună ce drum să apuce spre a ajunge pe tărâmul celor ce au puterea să-l înfrunte pe căpcăun şi să-l doboare înapoi în peştera sa.

-Eu merg! spuse piticul şi făcu un pas în faţă.

-Ba eu! strigă Nomia şi zvâcni din cele patru aripi. Flamen, tu ai o familie, acolo, în Poaiana Volburii. Şi nu uita că eu sunt păstrătoarea Inelului Verde şi că maica Elinor pe mine m-a trimis în căutarea celui care să-l înfrunte pe căpcăun.

Flamen se uită lung la ea, apoi se trase înapoi.

-Am să te aştept aici, împreună cu Elk, oricât va fi nevoie.

-Aşează-te pe aripa mea dreaptă, îi spuse pasărea Curcubeu, desfăcându-le cât se putea de larg şi acoperind întreaga creastă cu ele.

Zânişoara îşi luă avânt, se ridică deasupra ei, apoi se coborî pe aripă. Un fir roşu strălucitor o înfăşură în jurul mijlocului, apoi pasărea îşi strânse evantaiul cozii şi se înălţă maiestuoasă

către cerul întunecat. Când ajunse mai sus decât Zăganul, îşi întoarse tot corpul către pământ, bătu puternic din aripile-i uriaşe, transformând cerul într-o mare de culori transparente.

-Ce frumuseţe! se entuziasmă zânişoara, dar nu mai apucă se spună nimic altceva.

Pasărea Curcubeu îşi întinse coada spre grumazul dintre cele două vârfuri. Aceasta se alungi, se răsuci şi se transformă într-un drum alb, pe care parcă ningea cu fulgi de lumină.

-Lasă-te să cazi la vale, îi spuse, răsucind ciocul către ea. Vei ajunge chiar în faţa uşii care-i ţine închişi pe Cei-care-ştiu. Dar să nu stai mai mult decât ar clipi ochiul de lună de două ori, pentru că eu nu sunt pasăre, iar coada mea nu este coadă. Trebuie să ne întoarcem la forma pe care am avut-o acolo de unde venim. Ai înţeles, zânişoaro?

Aceasta dădu repede din cap, strânse pleoapele şi se aruncă pe calea albă ce se scobora spre inima întunericului. Undeva în dreapta, fluturară ochii sclipitori ai Celor-o-mie-de-lacuri, apoi peretele de stâncă se despică în faţa ei şi drumul se strecură, împreună cu ea, prin gura unui horn uriaş, către inima muntelui.

Şi, pentru prima oară în existenţa lui fără timp, muntele Golia gemu prelung, asemenea unui om. Iar Nomia se cutremură şi-şi duse mâinile la urechi. Pe degetul subţirel, Inelul Verde se aprinse într-o sclipire palidă şi lumină calea fără sfârşit spre inima muntelui. Drumul se zvârcoli, tremură, se îndoi, alergă speriat când spre stânga, când spre dreapta, se aruncă grăbit într-o prăpastie, luminată din adâncuri de îndepărtate flăcări roşii, apoi se ridică vertical spre o geană de lumină albastră şi înţepeni brusc în faţa unui perete de stâncă. Două torţe ardeau abia vizibil, iluminând cadrul unei uşi întunecate.

Nomia coborî de pe coada păsării Curcubeu şi se îndreptă de ele. Se înşelase – în lumina pâlpâindă, se vedea numai cadrul din piatră cioplită, în forma unor şerpi răsuciţi unul în jurul altuia. Nu exista nicio uşă.

Se apropie şi întinse mâna. Aerul vibră şi suprafaţa dintre pilaştri văluri, de parcă atinsese unda unei ape. Apăsă pe suprafaţa invizibilă şi scoase un ţipăt uşor. Ceva o furnicase prin deget, se întinsese prin mână către cot, îi traversase pieptul, mâna cealaltă şi întâlnise Inelul. O scânteie vibrase în aer pentru o clipă, apoi acel ceva se retrăsese cu iuţeală şi se întorsese în apa nevăzută a uşii. Aceasta vălurise din nou, după care dispăruse.

Nomia îşi zbârli aripile, speriată, dar, după câteva clipe, îşi luă inima în dinţi şi se apropie încă şi mai mult. Şi, cu cât păşea mai aproape spre cadrul întunecat, cu atât întunericul se lumina şi devenea cenuşa din zori, apoi chiar zorii cei roşii, pentru ca, într-un târziu, să se transforme într-o lumină verzuie, fosforescentă. În pasta ei densă, o mie de pitici graşi, toţi îmbrăcaţi şi încălţaţi la fel, se şopocăiau de zor, alergând de la unii la alţii, cu felinare roşii în mâini.

-Hei! strigă Nomia, cu vocea subţiată de emoţie. Voi sunteţi Cei-care-ştiu? Sunteţi nişte pitici, asemenea lui Flamen?

Forfota încetă. Unul dintre piticii din margine se apropie de cadrul uşii şi ridică felinarul în dreptul ochilor. Zânişoara îşi flutură aripile şi sări doi paşi înapoi.

-Dacă noi suntem Cei-care-ştiu?! Auziţi, fraţilor, suntem de-adevăratelea, Cei-care-ştiu? Nu cumva cineva îşi bate joc de noi?

Un al doilea, apoi un al treilea pitic se apropiară, la rândul lor, şi ridicară felinarele.

-Poate că noi suntem, prostule! se răsti cel de-al doilea. Dacă tu nu ştii, nu înseamnă că noi nu ştim.

-Ba ştiu! se enervă primul. Cum să nu ştiu? Suntem Cei-care-ştiu, născuţi din zeul Proteu, adică…

-Adică nu avem nicio formă a noastră, reluă al doilea.

-Dar putem avea orice formă dorim, se strâmbă al treilea.

Şi, în clipa următoare, în sală nu mai rămase niciun pitic. Doar un şarpe lung, verde, cu solzii lucioşi, îşi bălăbăni capul în spatele pilaştrilor şi se apropie de ea sâsâind.

-Ce doreşti de la Cei-care-ştiu, zânişoară prostuţă?

-Păi, eu… se trase ea înapoi, încă speriată, amintindu-şi de noaptea aceea fără lună, în care un şarpe de stâncă pătrunsese în scorbură şi mâncase patru din suratele ei ce dormeau în pătuţurile cele mai de jos. Eu… am venit să aflu cum putem face să scăpăm tărâmul nostru de căpcăunul cel blestemat. Maica…

-Ssst… făcu şarpele repezindu-şi limbile înspicate spre ea.

Şi, în clipa următoare o mare de corbi negri ca păcura se lăsară din tavan pe podeaua peşterii. Cel mai apropiat lovi cu ciocul în suprafaţa vălurindă a apei ce nu era apă, dintre cele două încăperi. Aceasta se tulbură, apoi îşi îndreptă cercurile spre stâlpii subţiri.

-Va să zică, cra-cra-cra, tărâmul vostru, zânişoară fără minte, are nevoie de ajutorul nostru. Şi de ce, mă rog, am fi de acord să vi-l dăm?

-Pentru că, fără el, lumea noastră va fi devorată de fiara aceea, se repezi ea. Pentru că nu e drept să se întâmple aşa: cineva l-a trezit mult mai devreme pe căpcăun. Cineva a vrut ca lumea noastră să rămână fără nicio fiinţă vie.

-Auzi, auzi… He-he-he! râse corbul şi croncăni ascuţit. Nu e drept să se întâmple aşa…

Un vaier surd de croncănituri îi răspunse. Nomia lăsă fruntea în jos. Cei-care-ştiu păreau neînduplecaţi. Misiunea ei se sfârşise înainte de a fi început. Trebuia să se întoarcă, mai înainte ca luna să fi clipit a doua oară. O lacrimă de furie i se desprinse dintre ploape şi căzu peste Inel. Acesta sclipi cu putere, iluminând în verde peretele vecin. Unda apei ce nu era apă se aprinse, la rândul ei, într-un verde mătăsos.

-Hei! croncăni ascuţit primul corb. Tăceţi, păsări proaste ce sunteţi! Tăceţi, n-auziţi?! Zânişoara asta e purtătoarea Inelului.

Croncăniturile încetară brusc. Apoi corbii bătură toţi deodată din aripi şi dispărură în întunericul bolţii. După câteva clipe, o broască mare sări din fundul peşterii către locul unde se afla. Se opri în faţa ei şi o privi cu ochi reci.

-Ce vrea purtătoarea Inelului de la nişte biete fiinţe ca noi? orăcăi ea strepezit.

-Maica Elinor m-a trimis la piticul Flamen, acesta a chemat pasărea Curcubeu şi aşa am ajuns în lumea voastră, preaînţelepţilor, răspunse ea, într-un târziu. Vreau numai un sfat: unde să-l caut pe cel care ar putea să-l trimită pe căpcăun înapoi în somnul său adânc.

Broasca sări într-o parte, apoi se răsuci din nou către ea.

-Ce spuneţi, fraţilor: am putea să o înghiţim, ca pe o libelulă mai mare ori ba?

-Cum să mă înghiţi?! se zdropşi zânişoara. Maica Elinor spunea că sunteţi nişte înţelepţi.

-Maica Elinor aia habar nu are ce se întâmplă pe sub pământ, orăcăi animalul cel verde. Şi zău aşa, nu văd de ce nu te-am mânca…

Nomia simţi că o trec fiori de gheaţă. Se zgribuli şi-şi strânse aripioarele în jurul trupului.

-Cei-care-ştiu chiar ştiu că Lumea poate să dispară, pentru că un duh rău vrea să se înstăpânească asupra ei. Dacă tu eşti fiinţa aceea multiplă ar trebui să înţelegi că, după ce va sfârşi cu tărâmul nostru, căpcăunul va trece în altele… apoi în altele… şi va ajunge, până la urmă şi aici.

-Vai de mine, să ne ascundem! Să ne ascundem… ţopăi broasca.

Şi, dintr-odată, se transformă într-un fuior de fum. Peste o clipă, o mulţime de maimuţe mici, negre, cu botul alb, năvăli spre centrul încăperii. Se luară la bătaie, ţipând puternic şi tăvălindu-se pe podea. Smocuri de blană zburau în toate părţile, iar chirăitul lor devenise asurzitor. Nomia îşi acoperi urechile ascuţite cu palmele.

-Hei, tu, fetiţa cu aripi… Mă auzi? Dă-ţi mâinile jos de pe urechi. Aşa… Ce cauţi în închisoarea noastră de piatră?

O maimuţică neagră, cu botul dungat cu alb şi cu o coadă subţire, înfăşurată pe după braţ, ieşise dintr-un colţ, se oprise în dreapta ei şi o privea cu ochi miraţi. Zânişoara oftă şi îi spuse încă o dată toată povestea. Maimuţica râse, apoi se dădu peste cap. Reveni lângă zid şi-şi purică blana câteva clipe.

-Nu te uita la proastele astea. Aşa se încaieră ori de câte ori cineva din Tărâmuri reuşeşte să coboare până în singurătatea noastră. Vor să fie primele care să-i vorbească. Dar nu mai termină niciodată cu bătaia. Lămureşte-mă de ce ar trebui să te ajutăm cu sfatul.

-Pentru că… răspunse tristă şi obosită Nomia. Nu mai ştiu. Pentru că sunt purtătoarea Inelului?! încercă cu sufletul cât o neghină.

-Inelul, da… se strâmbă maimuţica, continuând să se scarpine pe la subsuori. În fiecare tărâm există câte un Inel. Ele susţin lumile şi viaţa din ele. Dar noi nu suntem supuşii Inelelor. Noi suntem Cei-care-ştiu.

-Luna clipeşte a doua oară, acolo, sus, unde voi nu o să ajungeţi niciodată, clătină ea din cap. Trebuie să plec. Îmi pare rău că nu am reuşit să vă conving şi că tărâmul nostru o să fie pustiit

de căpcăun. Dar, înainte de a se întâmpla toate acestea, am o întrebare simplă pentru voi – ce ştiu Cei-care-ştiu?

Maimuţica rămase cu lăbuţa în aer. Se răsuci brusc spre cele din spatele ei.

-Hei, nebunelor, gata cu tăvăleala! Mi s-a pus întrebarea…

Încăierarea încetă şi maimuţele se apropiară de poarta de aer vălurit.

-Este singura întrebare pentru care nu avem un răspuns, îi spuse ea Nomiei. Acum, însă, îţi putem răspunde la cealaltă. Cel care poate să-l înfrângă pe căpcăun trăieşte pe tărâmul ielelor şi se numeşte Florea Înfloritul. Este slugă în castelul unor iele maştere, care-l ţin închis şi nu vor să-i dea drumul din slujbă, pentru că este foarte muncitor. Şi pentru că ursita este ca el să locuiască acolo pentru a avea grijă de ceva. Ajută-l să plece de acolo şi să-şi capete puterile despre care nu ştie că le are. Abia atunci îl vei putea lua cu tine, să-l înfrunte pe căpcăun. Însă va trebui să-l ţii din scurt şi să ai grijă să nu-l omoare, numai să-l adoarmă. Dacă nu mai există căpcăun, nu mai are cine să cureţe tărâmurile, în Clipa Schimbărilor. Ai înţeles, zânişoaro?

-Dar cum ajung pe tărâmul acela?

-Pe acelaşi drum pe care ai coborât până la noi. Pasărea Curcubeu ştie ce să facă, pentru ca tu să ajungi acolo.

Se ridică pe picioarele de dinapoi şi făcu un semn de adio cu lăbuţa. Apoi dispărură cu toate. În mijlocul încăperii rămăsese doar un felinar roşu, aprins. Acesta pâlpâi de câteva ori şi se stinse. Întunericul năvăli, înghiţind totul.

Nomia se răsuci şi alergă speriată către cele două torţe, înfipte în stâlpii intrării. Coada păsării Curcubeu se afla în acelaşi loc unde o părăsise. Se apropie, bătu din aripi şi se aşeză pe capătul ei. Simţi cum un curent puternic de aer o trage în sus şi, prin faţa ochilor ei uimiţi, se perindară, în sens invers, toate imaginile pe care le văzuse atunci când coborâse. Când ţâşni din hornul uriaş, aproape că nu mai putea respira. Închise ochii şi, când îi deschise, se găsea în faţa păsării Curcubeu.

Pe cer, luna îşi închisese ochii, dezvelind în spatele lor constelaţia Peştilor. Nomia respiră adânc şi-i mulţumi în gând maicii Elinor pentru că avusese grijă de ea, în fundul pământului. Apoi îi chemă pe elan şi pe pitic mai aproape şi le povesti ceea ce văzuse şi trăise în tainiţa Celor-care-ştiu.

-Ai reuşit! se bucură Flamen, după care întinse degetele şi o mângâie pe aripioare. Un puf argintiu se ridică spre cer, stropind parcă bolta întunecată. I-ai găsit şi i-ai convins pe Cei-care-ştiu…

-Tărâmul ielelor, va să zică, gunguri pasărea Curcubeu. Cunosc locul şi calea către el. Acolo, însă, zânişoaro, trebuie să ştii că timpul curge altfel. Mai repede şi mai tulbure. Nu pot decât să te duc până acolo, dar nu am voie să te aştept, până termini ce ai de făcut. Va trebui să te întorci… să vă întoarceţi singuri.

-Am să fiu în urma voastră, împreună cu Flamen, căutând drumul prin cer, şi am să vă aştept până ce o să apăreţi, promise elanul Elk, apropiindu-şi botul umed de chipul Nomiei. Dacă

Florea Înfloritul o să fie cu tine, o să vă iau pe toţi trei în spinare şi o să tragem o fugă până la căpcăunul acela fioros. Atâta numai, să nu aduceţi după voi ielele, deoarece multă pagubă or să facă, de trec în alte tărâmuri. Şi, acum, gata cu sfatul şi să ne aşternem la drum, că e cale lungă, iar zorii dau târcoale.

Pasărea Curcubeu întinse iar aripa către pământ şi zânişoara se urcă repede până aproape de gâtul ei. Elk se lăsă într-un genunchi şi îl împinse cu botul pe Flamen, ajutându-l să se caţere până pe greabăn. Îşi urară noroc, apoi pasărea îşi întinse aripile, urcând ca o săgeată spre cer, iar Elk se porni să galopeze peste vârful muntelui, de se cutremurau stâncile în urma sa şi ploi de pietre mărunte o luau la vale uruind surd în inima ascunsă a nopţii.

Când ajunse în dreptul obrazului încreţit al lunii, pasărea îşi întinse aripile şi pluti tăcută, ca o harpie, peste prăpăstiile de dedesubt. Ici şi colo, tăurile veşnice îşi sticleau pentru o clipă apele, apoi se cufundau în somnul lor lichid. Trecură peste cele trei vârfuri ale Rusaliilor, se apropiară la numai o răsuflare de lunga vale a Sânzienelor, se strecurară printre miresmele otrăvite ale Tălpii-de-zmeu, ocoliră Ciocul de Piatră, alunecară odată cu apa de gheaţă a unui râu pe sub platoul Şarpelui-cu-două-capete şi se opriră, într-un târziu, în faţa unui perete vertical de piatră, care părea că se opreşte drept în inima cerului. Luna aproape că dispăruse, undeva în dreapta, iar Steaua Ciobanului clipea tainic dincolo de pădurile negre dinspre răsărit.

-Aceasta este o Poartă, spuse pasărea, abia trăgându-şi sufletul. Dincolo de ea se află tărâmul ielelor.

-Eu văd numai un perete de stâncă! se miră zânişoara.

-Toată lumea vede aşa ca tine, gunguri pasărea. Dar ea este o Poartă. Nu ai decât să treci prin ea şi te vei găsi nu departe de palatul celor trei iele. Dar să umbli cu băgare de seamă, zânişoaro, pentru că nimeni nu ştie nimic despre tărâmul lor şi să nu dai de necazuri. Eu trebuie să mă întorc de unde am venit, acum, şi vreau să cred că o să-ţi salvezi lumea şi o să-l culcaţi la loc pe căpcăun.

-Drum bun şi poate că ne vom mai întâlni vreodată, îi răspunse Nomia şi îi îmbrăţişă strâns gâtul puternic.

Apoi pasărea Curcubeu se înălţă către cer şi dispăru într-o răsfirare de lumini colorate dincolo de orizont.

Zânişoara aşteptă până ce sclipirile se stinseră încet, iar lumina de var a lunii acoperi tăişul ascuţit al piscului Mulhacen. Apoi se acoperi cu o frunză de lipan şi dormi până ce roua dimineţii o trezi cu umezeala ei. Se spălă pe faţă într-un picur atârnat de marginea zimţată a unei frunze, mâncă două boabe de polen de pe o floare-de-colţ şi apoi zburătăci în căutarea unui loc cât mai însorit, pentru ca să-şi usuce aripioarele. Când Elk şi Flamen se opriră, transpiraţi, obosiţi şi plini de praf, în poiana de sub pisc, zânişoara tocmai se trezise din moţăială şi se pregătea să-i caute.

După ce se sfătuiră îndelung, rămase hotărât că dacă, până ce soarele se ridică preţ de trei suliţe pe cer, nu dă niciun semn de viaţă, cei doi să se întoarcă cu toată graba la Maica Elinor şi să încerce să găsească un alt mod de a-l opri pe căpcăun. Apoi, îl îmbrăţişă strâns pe

Flamen, îi dădu un pupic pe pleoapa dreaptă elanului şi se îndreptă hotărâtă spre zidul de piatră.

Trecu prin el cu inima cât un purice, dar peretele era asemenea unui nor de furtună, moale, pufos şi de nestrăbătut cu privirea. Când îl termină de traversat, se găsea tot pe un vârf de munte, la capătul de sus al unei uriaşe scări în spirală, acoperită cu flori sălbatice şi cu iederă, care cobora printre nori şi se pierdea într-o câmpie largă. Începu să coboare treptele în fugă, dar obosi repede. Dădu din aripi şi îşi luă zborul de-a lungul volutelor scării. Când ajunse pe câmpie, era aproape seară. Soarele se pregătea să se ascundă în spatele muntelui, punând aur roşu pe un palat cu multe turnuri, care se vedea nu departe de locul unde se terminau treptele.

Alergă de-a lungul unei poteci, ascunsă printre castani înalţi şi umbroşi, plini de flori albe, până ce ajunse la poarta înaltă. Era deschisă. Intră înăuntru, cu grijă, dar locul părea pustiu. În mijlocul curţii, o fântână mare, cu ciutură, lăsa să se scurgă un firicel de apă pe ghizduri, semn că cineva umblase cu ea de curând. Se lăsă uşor pe marginea ciuturii şi bău un strop de apă, apoi zbură mai departe, până la treptele de marmură albă ale palatului.

Intră înăuntru printr-o fereastră larg deschisă. Coridoarele erau pustii, iar uşile erau închise. Oricât s-ar fi forţat, nu putea să apese până jos pe clanţe, aşa că se strecură pe alt şir de scări la etaj. Nici nu ajunse bine la capătul treptelor, că şi auzi zgomotul. Venea din stânga, printr-o uşă înaltă, ce stătea întredeschisă.

Băgă capul cu teamă şi îl văzu. Era un om înalt, slab, cu ochii tulburi, cu părul lăţos, cenuşiu, şi cu o privire tâmpă. De dezamăgire, era gata să cadă din zbor. Se lăsă pe spătarul unui scaun uriaş şi îşi strânse aripile pe lângă corp.

-Tu eşti Florea Înfloritul? îl întrebă, ca să fie sigură că ajunsese unde trebuia.

Flăcăul se sperie, ţipă şi se trase îngrozit înapoi, căutând din priviri pe stăpâna glasului.

-Sunt aici, fâlfâi din aripi zânişoara. Nu te speria, sunt o simplă zânişoară, nu fac rău nimănui. Spune-mi, tu eşti Florea Înfloritul?

-Să nu mă pedepseşti, stăpână, că azi n-am spart nimic. Am şters praful, am spălat podelele şi am măturat curtea. Mai trebuia să fac şi altceva?

-Nu sunt stăpâna ta. Mă numesc Nomia şi sunt o zânişoară de pe alt tărâm. Tu eşti Florea Înfloritul?

Băiatul se apropie un pas, dar părea gata s-o ia la goană. Nomia simţi că o podideşte plânsul. Dacă omul acesta trebuia să se bată cu căpcăunul, atunci lumea lor era condamnată să piară.

-Da, eu sunt… Florea, răspunse el, într-un târziu. Eşti un mesager al ielelor? Ce porunceşti să fac?

-Stai jos! se răsti la el zânişoara. Pe scaunul acesta. Eu o să mă aşez pe masă, în faţa ta. Şi să nu îndrăzneşti să mă minţi, că te bag în fântâna din curte şi te pun să bei toată apa de acolo, ai înţeles?

-Am… am… înţeles, se bâlbâi Florea, apoi se aşeză cu grijă pe marginea scaunului.

-Sunt un mesager al ielelor, da! se înfurie Nomia pentru că trebuia să mintă. M-au trimis, ca să te iau cu mine pe scara de piatră de dincolo de curtea palatului.

-Dar n-am voie să părăsesc palatul! se miră flăcăul. Ielele mi-au dat poruncă aprigă să stau şi să pândesc când va fi să înceapă să curgă apa în baia lor ferecată. Iar atunci să merg în turnul din faţă şi să bat clopotul cel mare. Ele or să-l audă, de la petrecerea unde sunt invitate şi ori să vină în fuga mare, ca să se scalde.

Ce încurcătură! se miră Nomia şi privi cu jale afară, cum soarele se trăgea în spatele palatului, pregătindu-se de culcare. Nimerise peste cel mai prostănac om din lume şi nu ştia cum să facă pentru a-l lua cu ea. Dar oare făcea bine să-l ia?

Se uită lung la el. Băiatul aştepta gheboşat şi cu privirile în pământ să primească porunca.

-Ielele vor să vadă dacă tu ştii de ce aşteaptă ele să înceapă să curgă apa în baie. Ştii?

-Ştiu, se bucură el, că întrebarea fusese uşoară. Sigur că ştiu. Începe să curgă apa de aur şi cine se scaldă în apa asta capătă puteri de dincolo de fire. Devine aşa, ca ele…

-Dar tu nu ai vrea să te scalzi în apa de aur?

Florea rămase cu gura căscată, apoi se lăsă în genunchi, pe podeaua lucioasă şi începu să plângă, cu palmele la ochi.

-Ce prostie am mai făcut, de mă încerci aşa, stăpână? Nu m-aţi învăţat voi că în apa de aur nu se pot scălda decât ielele şi că orice altă făptură ar muri în chinuri groaznice? Nu vreau să mor…

Zânişoara fâlfâi din aripi şi râse. Ştia cum să-l facă pe om să vină în lumea ei şi să poată să o ajute.

-Ei bine, Florea Înfloritul, noi ielele, suntem mulţumite de felul în care ne-ai servit până acum şi vrem să te răsplătim. Îţi poruncim să faci baie în apa de aur şi abia după aceea să ne chemi şi pe noi. Ai înţeles?

-Dar, stăpână…

-Dacă nu faci aşa, o să-ţi cadă carnea de pe tine şi ochii or să-ţi plesnească în cap!

-Am înţeles… se sperie şi mai tare flăcăul. Pot să mă duc să văd dacă a început să curgă?

-Poţi, îi dădu ea voie, cu mărinimie, aşezându-se mai aproape de o stacană mare de metal, încrustată cu pietre preţioase.

Băiatul se întoarse îndată – apa nu începuse să curgă prin ţevile de aramă. Afară, soarele se lăsase de tot în spatele turnurilor înalte şi subţiri. Curtea, fântâna şi cei câţiva copaci scheletici erau roşii, de parcă s-ar fi umplut de sânge. Nu putea să facă nimic, decât să aştepte.

Îl meşteşugi cu întrebări, până află că ielele erau duse la botezul unei rude apropiate, peste şapte mări şi şapte ţări, despărţite de şapte munţi înalţi. Nu aveau să se întoarcă, decât în cazul

în care ar fi auzit sunetul clopotului de bronz. Altminteri, urmau să vină tocmai în seara zilei următoare.

Îl întrebă cum de ajusese el în slujbă la palat. Şi băiatul îi povesti, cam mâncând din cuvinte şi pocind din idei, că nu-şi cunoştea părinţii. Îl crescuse o babă uitată de vreme, care se dusese la cele sfinte, după ce-l încherbelise şi-l ajutase să treacă de vârsta de şapte ani. Când închisese ochii, băiatul rămăsese singur în tot satul. Aşa că plecase de-a latul muntelui, trecuse prin păduri nepătrunse de rază de soare şi netăiate vreodată de secure de om, traversase ape repezi şi sclipitoare, scăpase de ochii reci ai hidrei de mlaştină şi de vrăjile unei babe-cloanţe, păcălise o aşezare de zmei şi ajunsese în curtea unui moşneag eremit, care-l crescuse cu evlavie întru cele sfinte, până ce, într-o dimineaţă, îl luase de mână şi-l dusese în Valea Plângerii, unde-l vânduse ielelor pentru o icoană de aur şi pentru promisiunea că o să capete şi un inel verde.

-Un inel ca acesta? întrebă cu glas pierit Nomia şi-i arătă firul dublu împletit, din aur verde, care-i împodobea degetul.

-Da-da, stăpână. Exact ca acesta, bălmăji speriat flăcăul. Toate ielele au un inel verde, ştii asta mai bine ca mine.

-Da, ştiu, dădu ea din cap, întrebându-se ce să facă acum.

Aşa ajunsese el, bietul Florea Înfloritul, pe tărâmul ielelor. Şi trebuise să le slujească vreme de şapte ani încheiaţi, fără să le iasă din cuvânt.

-În seara asta, stăpână, după cum ştii, se împlineşte sorocul celor şapte ani. După ce o să vă scăldaţi în apa de aur, o să-i deschideţi preaplecatului vostru servitor poarta către tărâmul oamenilor şi o să-l lăsaţi să plece acasă, nu-i aşa?

-Chiar aşa, oftă zânişoara uşurată. Mai mult chiar, după cum ţi-am promis, o să te îmbăiezi înaintea noastră, ca răsplată pentru ascultarea de care ai dat dovadă. Apoi o să mă însoţeşti către Poarta dintre tărâmuri. Se aude, cumva, şuvoiul de apă?

De trei ori străbătu drumul către baia ferecată Florea Înfloritul şi tot de atâtea ori se întoarse fără niciun rezultat. Dar când fu a patra oară, strigă după ea, cu glas fericit şi Nomia zbură imediat de-a lungul coridorului slab iluminat de torţe, până la uşa din lemn de stejar, încorsetată în ţinte de alamă. Aici, aştepta cu supuşenie flăcăul, cu mătura într-o mână şi cârpa de praf în cealaltă.

-Să intrăm! îl îndemnă ea nerăbdătoare.

-Numai ielele pot să deschidă uşa, răspunse el. Zăvorul clanţei e pus sub blestem şi nu se deschide.

Zânişoara stătu în cumpănă: dacă nu reuşea să deschidă afurisita de uşă, făcuse tot drumul degeaba. Iar căpcăunul trebuie că ajunsese deja dincolo de creastă…

Întinse mâna şi apăsă cu toată forţa pe clanţă. Nu se întâmplă nimic. Din spate, Florea Înfloritul o privea cu ochii holbaţi. Îşi aminti de inel şi atinse metalul clanţei cu firul de aur

verde. Se auzi un pocnet scurt, apoi uşa se deschise cu un huruit surd. Un val de aburi verzi ieşi pe coridor şi se ridică spre tavan.

-Acum, băiatule! strigă cu glas poruncitor şi se trase într-o parte.

Omul lăsă cârpa şi mătura să-i cadă din mâini şi păşi înainte, cu priviri halucinate. Dispăru în spatele perdelei groase de abur. Nomia coborî pe pervazul lat al unei ferestre şi se sprijini cu spatele de draperia grea. Tremura din tot corpul de oboseală şi de încordare, dar se străduia să-şi ţină atenţia trează. Făcuse bine că-l silise pe bietul băiat să intre în locul acela bânuit de puteri necunoscute? Urma să moară? Să devină mai puternic? Să se transforme el însuşi într-o piază-rea? Şi cine i-ar mai fi ajutat, în cazul acesta?

-Ajută-mă, prefericită Maică, să nu greşesc! se rugă ea, cu voce tare, apoi se aplecă de trei ori spre răsărit şi sărută inelul.

Într-un târziu, uşa scârţâi şi se deschise şi mai mult. Aburul umpluse deja partea de sus a coridorului, depunându-se pe draperii şi pe ziduri sub forma unei brume sclipitoare. În prag, îşi făcu apariţia un bărbat arătos, înalt, cu muşchi uriaşi pe tot corpul. Şi cu o mândreţe de păr de aur pe cap, că Nomia trebui să-şi ferească privirile în spatele uneia dintre aripi, ca să nu orbească.

-Tu nu eşti una dintre ielele ce m-au ţinut aici şi m-au pus să muncesc pentru ele degeaba, constată el, cu glas puternic. Acestea erau înalte cât uşa şi-şi ţineau mereu făpturile acoperite cu mantii de ceaţă. Atunci cine eşti şi de unde poţi să vii?

-Sunt Nomia şi vin de pe un tărâm, care zace sub o ameninţare cumplită.

Şi zânişoara îi povesti totul, de la început, rugându-l să o ajute să-şi scape Tărâmul de la moarte. Florea Înfloritul o ascultă în tăcere, rezemat de tocul uşii, prin care şuvoaie de abur continuau să se ridice spre tavan. Îi ceru să zboare până pe mâna lui dreaptă şi să-i mai arate o dată inelul. O ţinu câteva clipe în dreptul ochilor săi mari, albaştri, şi, după aceea, o puse la loc, cu grijă, pe pervaz.

-Inelul tău, zânişoaro, este un inel de iele, într-adevăr. Când au fost făcute Tărâmurile şi s-au pus Porţile între ele, pentru ca fiecare făptură să stea acolo unde-i era locul, ielele au fost numite paznicii acestora şi au primit câte un inel verde pentru fiecare dintre ele. Adică zece, cu toate. După un timp, unul dintre ele a dispărut, nu se ştie cum, şi, odată cu el, şi purtătoarea lui. Asta se întâmpla cu multă, multă vreme în urmă, pe când muntele Golia era de-abia cât un muşuroi, iar pământul din jurul lui era stăpânit de apele albastre ale mării. De atunci, nimeni nu a mai auzit vreodată de el şi l-au crezut pierdut pentru totdeauna.

Ascultându-i povestea, Nomia simţea cum o ia ameţeala. Inelul îl primise de la Maica Elinor, pe când era mică de tot, iar aceasta le spusese tuturor că-l primise de la mama ei, prefericita Maică Theodosia. Şi nimeni până atunci nu ştiuse ce taină şi ce rost avea Inelul Verde.

Florea Înfloritul îi spuse că trebuia să se grăbească să părăsească acele locuri, deoarece chiar dacă el nu bătea clopotul, ştia că ielele aveau să fie şi altfel anunţate de clocotul apei dătătoare de puteri miraculoase curgând prin vanele băii ferecate şi aveau să vină cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ. Iar ele erau trei, pe când el doar unul.

-S-ar putea să bănuiască despre ce se petrece aici, pentru că nu au auzit glasul clopotului, şi să vină împreună cu rudele unde au fost să se înveselească. Or să ne prindă şi, mai înainte de a ne omorî, or să ne chinuiască până ce o să ne rugăm noi de ele să ne ia vieţile, numai ca să scăpăm odată.

Plecară în grabă, nu mai înainte însă ca flăcăul să închidă uşa la loc şi Nomia să o sigileze cu ajutorul inelului. Ieşiră din palat, traversară curtea, se opriră câteva clipe lângă fântână, iar Florea vârî într-o traistă de in trei obiecte ciudate, de semănau cu o oglindă, cu un săpun şi cu o perie mare.

-În caz că ne ajung din urmă zgripţuroaicele, îi explică el, văzându-i mutrişoara întrebătoare. Sunt obiecte magice, care au puterea să se transforme în altceva. Le-au pitit aici de ochii mei, dar eu ştiam unde sunt şi ce sunt. Numai că nu aveam ce face cu ele…

Părăsiră curtea pustie, trecură dincolo de poarta înaltă, cu globuri de sticlă colorată înfipte în captele stâlpilor, şi o apucară pe poteca ce se furişa pe sub castanii înfloriţi. Şi pentru că flăcăul mergea cu paşi repezi, iar ea nu putea zbura pe sub frunzele crestate, o luă pe umăr şi continuă să meargă grăbit, până ce ajunse la poalele scării în spirală, al cărei vârf se pierdea printre nori.

Aici, se aşeză pe prima treaptă şi-şi trase sufletul, pândind din ochi cărarea spre palat. Nomia se înălţă până după prima spirală a scării şi se aşeză pe o treaptă vineţie. Îşi puse mâna la ochi şi privi, la rându-i către palat. De unde stătea, palatul se vedea ca-n palmă. La început, nu i se păru nimic nelalocul său, apoi, însă, când ochii i se mai obişnuiră cu distanţa, iar soarele îşi mai iţi o dată razele galbene din spatele zidurilor, înainte să adoarmă de tot, văzu un fel de abur uriaş, cenuşiu, care se grăbea pe deasupra pământului, aplecând vârfurile ierburilor şi dezrădăcinând copacii singuratici din largul câmpiei.

-Fugi, Florea Înfloritul! ţipă ea atât de ascuţit, încât o piatră, se desprinse din scară şi alunecă în hău.

Flăcăul o auzi, se ridică şi începu să sară către trei-patru trepte odată. Nomia se ridică în zbor şi de-abia putea să ţină urcuşul cu el, dar nici nu mai putea să-i ceară să o ajute, pentru că trupul său mare se zbuciuma când sărea şi ar fi aruncat-o în hău. Oricât se grăbeau ei da tare, urgia care venea în urma lor alerga încă şi mai repede. Nici nu urcaseră până la jumătatea treptelor, că norul urât ca moartea ajunsese deja la prima treaptă. Un uruit înspăimântător se ridica spre ei, asurzindu-i şi făcându-i să vadă pete galbene în faţa ochilor. De câteva ori, Florea fu gata-gata să păşească alături de scară şi numai mâna zânişoarei, care-l împinse în obraz, fu aceea care-l salvă de la cădere.

-Ne-ajung din urmă, gâfâi el, oprindu-se să-şi tragă sufletul. Musai să aruncăm spre ele cu vrăjile. Prinde-te cu amândouă mâinile de părul meu, zânişoaro, şi nu care cumva să-ţi dai drumul, fie şi numai pentru o clipă, ai înţeles?

Aşteptă până ce Nomia se înfăşură între firele de aur ale părului său, apoi aruncă pe trepte în jos oglinda. Şi unde nu se făcură treptele, în urma lor, numai o faţă lucie de gheaţă, de nu putea să stea nimic în picioare pe ea. Urgia de abur se alungi, se răsuci şi alunecă la vale, până ce ajunse iar la poalele scării.

O luară la fugă, în sus, flăcăul gâfâind şi trăgându-şi cu greu sufletul, iar ea forţând aripile să o ridice cât mai sus, prin aerul rece şi parcă mai rar. După un timp, şarpele de abur îşi arătă iar capul cu vreo două spirale mai jos. Se opriră din nou, iar Florea Înfloritul scoase din traistă săpunul cel alb, pe care-l aruncă în urmă. Şi începu să curgă la vale un fel de pârâu, format din bale lipicioase de melci, în care şarpele ielelor se încleie şi nu mai putu să înainteze nici măcar un pas.

-Am scăpat şi acum, spuse el. Să fugim, zânişoaro, că mult nu mai e şi ne prind afurisitele alea de zgripţuroaice!

Şi iar o luară la fugă în sus. Când mai era numai puţin până să ajungă în norul unde se înfundau treptele de deasupra lor, uruitul asurzitor îi ajunse iar din urmă, dându-le de ştire că ielele scăpaseră încă o dată din capcană şi că se grăbeau pe urmele lor, ca să-şi ia înapoi ceea ce credeau că li se cuvine.

-Aruncă peria! strigă ea, aproape de urechea tovarăşului ei şi acesta o smuci din traistă şi-i făcu vânt pe scară, spre înapoi.

Şi unde nu începu să crească pe trepte o pădure deasă ca peria şi plină de mărăcini mari, în care şarpele de abur se rătăci, se sfâşie şi nu ştiu cum să se adune iar la un loc.

-Acum, zânişoaro! strigă Florea Înfloritul. Ţine-te bine de mine!

Şi se repeziră amândoi pe scară, urcară ultimele trepte, apoi pătrunseră în norul cel pufos şi de netrecut cu privirea. Când acesta se înfăşură în jurul lor de tot, şarpele de abur ţâşni printre ultimii copaci, cu trupul hărtănit, şi se lovi de nor ca de un perete de stâncă.

-Alelei, fecior de lele! ţipară ielele, luându-şi forma lor obişnuită. Ne scăpaşi de astădată. Fă-ţi pomană, însă, cu noi, pentru că te-am ţinut şi te-am îngrijit atâta amar de ani, de pe când erai un pui de om, şi lasă-ne să vedem şi noi cum arată părul tău cel de aur… Jurăm că nu-ţi facem nimic, nici ţie, nici scorpiei celei mici, care te-a sfătuit atât de rău.

-Nu te lăsa amăgit de promisiunile lor, îi suflă Nomia la ureche, abia reuşind să vadă unde este aceasta, printre volutele pufoase de nor. Vor să li te arăţi ca să pună iar mâna pe tine. Să trecem, mai bine, dincolo de Poartă.

Parcă simţind ce se întâmplă dincolo de peretele de fum, ielele stăruiră din nou:

-Florea Înflorit, lasă-ne să te vedem numai pentru o clipă! Dacă faci asta, îţi promitem că-ţi vom spune cum poţi să te slujeşti de puterile fermecate pe care ţi le dă părul tău de aur.

Florea se opri din mers şi dădu să se întoarcă spre locul de unde veneau vocile.

-Nu fi prost, omule! ţipă zânişoara. Ele vor să te vadă, numai ca să te prindă din nou cu vraja lor şi să te ducă la palat, unde să-ţi ia frumuseţe de păr, dimpreună cu puterea lui. De ce sunteţi voi, oamenii, atât de încrezători?

Florea stătu o clipă în cumpănă.

-Păi şi ce să fac cu puterile pe care le am nu ştiu cum să le folosesc?

-Întotdeauna există o cale de a afla ceva! se răsti Nomia la el. Nu asculta de vocile lor, ai uitat cât ai pătimit, de când te-au cumpărat de la călugărul acela?

-Nu crede în promisiunile micii scorpii! şuierară cele trei voci către el. Vino înapoi şi o s-o duci cum nici n-ai visat!

-Mica scorpie are Inelul Verde! strigă Nomia şi izbi cu el în norul pufos din spatele căreia veneau vocile mieroase. Pieriţi în hăul de unde aţi venit pentru totdeauna!

Vocile încetară să strige, după care se auzi un zgomot ca de zid care cade. Apoi nimic.

-Scara… înghiţi în sec flăcăul. S-a prăbuşit calea dintre Tărâmuri. Fără ea, nimeni nu va mai putea să intre sau să iasă de acolo.

-Întotdeauna există o cale, îi reaminti zânişoara. Când va fi nevoie de ea, cineva o va găsi.

Porniră spre Tărâmul celălalt, cu paşi mari. Parcă înotau prin vată de zahăr, numai că nu era dulce şi respirau greu, şuierat. Într-un târziu, ajunseră pe o platformă netedă, după care, brusc, norul cel gros se termină, iar deasupra lor soarele de-abia se înălţase de-o suliţă, înviorând iarba şi florile.

-Am ajuns acasă, spuse Nomia şi nu ştiu dacă să se bucure că scăpaseră sau să se întristeze de ceea ce vedea.

Vârful retezat al muntelui era făcut una cu pământul. Copacii înalţi zăceau prăbuşiţi în toate părţile, stânci sfărâmate erau aruncate la vale, umplând locul cu aşchii tăioase şi praf, iarba era strivită şi plină de sânge gros, închegat. Într-un loc, găsiră o bucată uriaşă de corn, înfiptă într-un brad.

-A fost bătălie serioasă… spuse bărbatul, într-un târziu, terminând de examinat urmele.

-Cornul lui Elk, murmură încet zânişoara, simţind cum i se umplu ochii de lacrimi.

-Cred că ne-a luat-o înainte blestematul de căpcăun. Îi cunoşteai pe cei cu care s-a înfruntat aici?

Zânişoara dădu din cap, simţind că nu mai putea să vorbească. Muriseră oare prietenii ei? Căpcăunul apucase să ajungă în Pădurea Verde şi să devoreze toate fiinţele vii de acolo? Cine-l adusese chiar în locul acesta tainic, despre care nu ştia decât ea şi cei doi prieteni, Flamen şi Elk? Drumul către Poiana celor Trei Fraţi Pătaţi nu trecea prin locurile acelea.

-Tu mi-ai spus că distrugătorul acesta de lumi a fost trezit de cineva, spuse Florea Înfloritul aşezându-se pe un trunchi răsturnat. Acest cineva l-a adus, probabil, şi aici. Cine ştia unde te afli?

-Flamen. Şi Elk. Şi pasărea Curcubeu.

-Numai?

-Şi… Maica Elinor, şopti zânişoara. Dar nu se poate să fie ea! Nu se poate… Altfel, de ce m-ar mai fi trimis să aflu unde te găseşti şi să te aduc pe acest Tărâm?

-Ea a avut Inelul Verde, clătină din cap, flăcăul. Inelul ielelor. Tot nu pricepi, zânişoaro? Trebuie că este una dintre ielele din vechime. A fugit cu inelul sau numai s-a rătăcit. Şi a uitat drumul către casă. Cine mai ştie câte Tărâmuri a străbătut şi în câte feluri s-o fi ascuns de ochii paznicilor? Şi atunci i-a dat prin minte vicleşugul ăsta. A trezit monstrul şi te-a obligat să găseşti Poarta către lumea ei.

-Nu, nu poate fi adevărat! Nu Maica Elinor, nu! Oricine altul, dar nu ea! Nu ar fi putut să le ia vieţile lui Elk şi lui Flamen. Şi câte altele, mai înainte…

-Ielele nu au suflet, micuţo. Sunt ca stânca de se rostogoleşte în prăpastie – striveşte totul în cale, fără să bage măcar de seamă ce s-a întâmplat.

-Ca stânca, da… îşi scuipă veninul Elinor, scoţând capul dintr-o prăpastie.

Ghearele ei uriaşe traseră urme adânci prin granitul roşu al peretelui muntelui. Dintr-un salt, ajunse pe podiş, stârnind valuri de praf. Părea un monstru ivit din adâncurile întunecate ale pământului, cu şerpii ce-i ţineau loc de păr sâsâind înfuriaţi pe frunte şi pe umeri şi cu cei o sută de ochi deschişi pretutideni – pe frunte, pe obraji, pe umeri, pe gât, pe braţe şi pe tors. Mâinile cu şase degete apucau brazii uriaşi din apropiere şi-i azvârleau ca pe nişte surcele în prăpastia de unde tocmai se ridicase.

Nomia rămăsese cu ochii holbaţi şi cu mâna dreaptă acoperindu-i gura. Nici măcar nu ştia dacă să se simtă speriată sau uimită.

-Maică Elinor… strigă ea, cu glasul ca un fir de vânt adormit pe ape. De ce trebuie să moară atâtea suflete, Maică Elinor?

-Pentru că au fost făcute ca să moară, prostuţă Nomia, de-aia! Tot ce e suflet viu şi nu ţine de Cei Dintâi au primit viaţa ca s-o dea înapoi, atunci când vine vremea. Şi vremea aceea tocmai a venit… şuierară cei o sută de şerpi înfuriaţi.

Smulse un brad din rădăcină şi mătură platoul cu el. Zânişoara se rostogoli prin aer, se izbi de o piatră şi simţi cum i se înnegurează privirile. Elinor roti copacul în sens invers. Florea Înfloritul sări în spate, lipindu-se de peretele de stâncă.

-Părul tău de aur… Gândeşte-te la el ca la altă fiinţă. Vorbeşte-i… mai apucă să sufle Nomia, înainte de a se cufunda de tot în beznă.

Flăcăul îşi plimbă palma dreaptă peste strălucirea ameţitoare din capul său.

-Ajută-mă să cresc! se rugă el.

Şi, brusc, trupul îi crescu, de două ori pe cât fusese. Acum, ajungea cu capul până la brâul scorpiei din faţa sa. Dar tot nu era de ajuns. Elinor se uită cu uimire la el, apoi păru că se dezmeticeşte şi apucă bradul de mijloc, ca pe o lance.

-Mai mult! se rugă din nou el. Mult mai mult.

Cât ai clipi, îi ajunse până la umăr, apoi crescu mult mai înalt decât ea. Elinor se trase un pas în spate, îşi luă avânt şi azvârli copacul, hotărâtă să-l ţintuiască de zidul de stâncă pe îndrăzneţ. Dar flăcăul se dovedi mai iute: înşfăcă trunchiul în aer, îl răsuci invers şi-l aruncă, la rându-i către duşmanul său. Vârful îi spintecă pieptul şi se strivi de o stâncă, în partea cealaltă. Făptura de blestem din faţa lui sâsâi înfuriată din toate capetele şerpeşti.

-Alelei, fecior de lele, cum ne-ai furat tu ce-a fost al nostru! Dar nici noi nu ne lăsăm încalte, măcar să ştim că ne vom înfrunta cu tine prin toate Tărâmurile acestei Lumi.

Îşi smulse bradul din piept şi îl aruncă în prăpastie. Rana adâncă prinse să i se închidă încă înainte ca primul troznet al bradului să ajungă până la ei, din fundul prăpastiei. Florea Înfloritul îşi mângâie din nou părul de aur.

-Fă-mă puternic ca un zmeu, ceru el şi pe dată, prin vine începu să-i curgă un val de foc.

Se repezi la ea, o prinse în braţe şi o trânti de stânci. Aceasta se sfărâmară, cu un vuiet îngrozitor, dar făptura de pe alt Tărâm nu muri. Se strâmbă, urlă din toţi bojocii, după care se ridică în picioare şi se aruncă asupra lui. Lupta fu lungă şi pământul se cutremură de mai multe ori, până ce soarele ajunse în dreptul vârfului Mulhacen, iar umbra acestuia se întinse spre poiană. Tocmai se rostogoleau pe jos, iar Elinor îi prinsese mâinile, ca într-un cleşte, pentru ca să nu mai poată să-şi mângâie părul şi să-i ceară puteri noi, când pe deasupra trecu ceva ca un nor. Era o vulturoiacă, care-şi căuta un loc de cuibărit.

-Vulture, ajută-mă să-l înving pe omul ăsta şi mult bine ţi-oi face, după asta, îi promise ea. Puii tăi or să mănânce toată viaţa lor, fără să se mai ostenească să vâneze şi or să bea din toate lacurile de pe Golia, fără să se teamă că îi va alunga cineva.

-Ba mai bine ajută-mă pe mine, se smuci să scape din strânsoare voinicul. Pentru că dacă mă omoară ea, atunci căpcăunul va mânca tot ce este pe lumea asta, iar puii tăi vor muri şi ei de foame, dacă nu cumva îi va mânca şi pe ei, mai înainte. Că blestem rău s-a abătut asupra Tărâmului acesta, aşa să ştii.

Pasărea se mai roti de două ori pe deasupra lor, urmărindu-i cum se loveau unul pe altul, fără să se poată răzbi.

-Am avut cuibarul pe partea cealaltă a muntelui, ţipă ea ascuţit din înaltul cerului. Căpcăunul acela uriaş mi-a mâncat puii mai înainte ca să ajung la ei. Aş putea să vă las să vă luptaţi unul cu altul la nesfârşit, dar acesta este un om şi vine de pe alt Tărâm. Iar el se luptă ca să scape de la moarte un tărâm ce nu este al lui. Ţine-te bine, omule, că vin să te ajut.

Şi, odată se repezi din înalturi spre căpăţâna arătării şi începu s-o izbească în ochii înşiraţi peste tot pe corpul ei cel noduros. Elinor ţipă de durere şi îşi roti braţele, încercând să prindă pasărea, dar aceasta se ferea cu îndemânare. O mulţime de ochi se rostogoliră pe pământ şi se acoperiră cu ţărână şi praf. Atunci Florea Înfloritul se răsuci sub apăsarea ei şi reuşi s-o azvârle într-o parte. Vulturoica se năpusti din nou cu ciocul asupra şerpilor care se zbăteau înnebuniţi, iar flăcăul avu timp să-şi petreacă din nou palma prin părul de aur.

-Fă-mă puternic precum muntele Golia! îi ceru el şi, pe dată, argintul viu i se strecură din nou prin vine şi trupul şi crescu şi îi crescu până ce acoperi jumătate din cer.

Când privi în jos, vârful Mulhacen i se păru asemenea unei pietre ascuţite, cu care aruncă pe deasupra apei copiii, când se joacă. Se aplecă din înălţimea aceea ameţitoare şi apucă o stâncă uriaşă cu amândouă mâinile, apoi o aruncă deasupra ielei. Apoi făcu treaba asta de mai multe ori la rând, până ce sfârşi prin a o cetlui definitiv sub grămada de pietre uriaşe, care luară forma unui vârf de munte mai mic. Numai într-o parte, deasupra prăpastiei de unde ieşise la început, mai atârna un braţ, care se forţa să apuce ceva, cu care să-l lovească.

Îşi mângâie din nou părul de aur şi-i ceru să-l facă la loc, aşa cum fusese atunci când îl găsise zânişoara în palatul pustiu. Abia când reveni la înălţimea sa de om obişnuit, îşi dădu seama cât de mare era Elinor, care nu încetase să se zbată şi să zgârie stânca din apropiere. Se repezi s-o caute pe Nomia, prin frunzişul copacilor doborâţi şi printre bucăţile de stâncă. O găsi, încă leşinată, ascunsă în scorbura unui copac, care căzuse peste ea. O ridică cu grijă şi o duse până la umbra pădurii din apropiere, care scăpase teafără din confruntarea de mai înainte.

Aşteptă, cu răbdare, până ce aceasta îşi veni în fire. Apoi o ajută să-şi scuture părul şi aripioarele de putregai. Îi dădu să bea un strop de rouă din corola unei lacrimi-a-cerului şi apoi îi povesti ce se întâmplase.

-S-o întrebăm unde este căpcăunul, spuse ea, când văzu unde se găsea Elinor.

Se repeziră într-acolo şi se apropiară de partea unde stâncile lăsaseră între ele o gaură prelungă şi neagră. Strigară la ea şi o întrebară, dar Elinor începu să-i afurisească şi se zbătu atât de puternic în închisoarea de piatră, că întreg vârful muntelui se clătină, stârnind o avalanşă de pietre spre prăpăstiile din jur.

-N-o să-l găsiţi niciodată, nici pe el şi nici pe blestematul de pitic! urlă ea şi muntele se cutremură din nou. Iar din elanul vostru nu a mai rămas nici urmă…

-Flamen trebuie că este pe undeva prin apropiere, înţelese zânişoara şi se aşeză pe o piatră lată, în bătaia soarelui. Dacă ar fi murit, ne-ar fi spus, aşa cum a făcut când l-a pomenit pe Elk. Probabil că nu l-a putut prinde şi l-a închis undeva. Cum să-l găsim însă repede?

Florea Înfloritul îşi trecu mâinile prin părul auriu.

-Fă-mă un nor cu ochi, ceru el şi, pe dată, făptura i se risipi şi ajunse un nor auriu pe cerul senin.

După ce scrută bine în toate părţile, îi ceru părului să-l facă un copac înalt, dar nici prin pădure nu se afla piticul, aşa că-i ceru să-l facă un fir de iarbă. Şi iarba văluri, ca în bătaia vântului, şi-i spuse cu înfiorare:

-Piticul pe care-l cauţi s-a ascuns în gaura unui şarpe şi, neputându-l prinde, maştera aceea l-a pus pe şarpe să păzească intrarea, până ce termină cu voi.

-Mulţumesc, Muma-Ierbii, spuse voinicul şi se transformă iar în om.

Apoi chemă vulturoiaca şi-i zise ce trebuia să facă. Pasărea se ridică, dădu mai multe ocoluri prin văzduh, până ce zări şarpele. Apoi se repezi ca vântul asupra lui, îl prinse în gheare şi-l rupse în bucăţi cu ciocul ei puternic. Cei doi se apropiară de gaura din pământ şi strigară la pitic, până ce acesta îşi făcu un pic de curaj şi ieşi la lumină.

Se bucurară mult de revedere, iar zânişoara i-l prezentă pe Florea Înfloritul şi-i povesti ce se întâmplase de când nu se mai văzuseră.

-Ştii unde este căpcăunul? întrebă îngrijorat flăcăul.

-A pornit pe Taiţa, la vale, spre Poiana celor Trei-Fraţi-Pătaţi. Scorpia aia de Elinor i-a poruncit să mănânce tot ce prinde acolo.

-Cum să facem să ajungem înaintea lui, acolo? îşi frânse mânuţele de îngrijorare zânişoara.

-Suiţi-vă în spatele meu şi vă duc eu, spuse vulturoaica. Dar omul este prea mare.

-Mă fac şi eu un vultur şi zbor alături de voi, râse Florea.

Zis şi făcut. Până să se caţere Flamen pe spatele păsării, flăcăul îşi trecuse iar mâna prin păr şi se transformase într-un vultur uriaş. Bătură puternic din aripi, se înălţară până ce prinseră un vânt rece, care cobora spre văi şi se lăsară să alunece pe cărarea lui netedă spre poalele Goliei. Când soarele ajunse deasupra mormântului de piatră sub care se zbuciuma Elinor, cele două păsări îşi frânseră zborul în dreptul celor trei ulmi, crescuţi din aceeaşi rădăcină.

În poiană, era linişte şi pace. Albinele sălbatice Elrik zburau din floare în floare, adunând mierea, în săcuţii galbeni, atârnaţi de picioare, iar furnicile ieşeau şi intrau grăbite în scorbura uriaşă, cărând hrană pentru puii abia ieşiţi din ou. Razele pătrundeau prin frunziş, punând pete aurii pe frunze şi pe trunchiuri.

Nomia le făcu semn să aştepte, apoi se strecură în scorbură. Cariul cel bătrân se şterse la gură cu gheruţele din faţă şi îi dădu bineţe, politicos. Îl întrebă unde erau celelalte surate ale ei, dar viermele alb se întorsese din nou spre gaura lui şi începuse să ronţăie la putregaiul gălbui. Molia pe jumătate oarbă se lăsă să plutească până aproape de intrare şi-o întrebă cine era. După ce o pipăi cu antenele şi o recunoscu, îi spuse că toate vietăţile din poiană fugiseră spre Poiana Volburii, deoarece în zori un melc adusese zvonul cum că un căpcăun flămând era pe drum către Trei-Fraţi-Pătaţi.

-Doar noi doi am mai rămas aici. Suntem bătrâni şi lipsiţi de puteri. S-ar putea nici să nu ne bage în seamă, hârâi molia şi-şi şterse o lacrimă. Iar albinele nici nu s-au sinchisit de ştirea asta. Au spus că au înfruntat ei urşi mai fioroşi, or s-o scoată la capăt şi cu un căpcăun.

Când ieşi afară i le spuse ce aflase, piticul păli şi îşi duse mâna la gură.

-Dacă nu a ajuns până acum aici, înseamnă…

-Înseamnă că s-a dus direct în Poiana Volburii, înţelese Florea Înfloritul. La drum, cât mai repede!

Şi din nou se făcu vultur şi se înălţă alături de vulturoaică spre albastrul cerului, călăriţi de Nomia şi de Flamen. După ce dădură un ocol pe deasupra văii înguste a celor O-Mie-de-Lacuri, se abătură la dreapta, peste Săritoarea Ţapului, şi coborâră chiar în marginea poienii. Nici nu apucară bine să se dea jos de pe păsări, iar vulturul să se transforme iar în om, că o pală şuie de vânt mătură copacii şi culcă ieburile înalte la pământ. Apoi un vuiet şi un uruit înspăimântător îi făcu să-şi astupe urechile.

-Căpcăunul! strigă Flamen, dar vocea nu i se auzi în zgomotul care cuprinsese întreaga poiană.

Zânişoara ţipă şi se ascunse în spatele unei bucăţi uscate de iască, iar vulturoaica bătu speriată din aripi şi se ridică în văzduh. Doar Florea Înflorit râse şi-şi trecu liniştit mâna prin părul de aur, în care razele soarelui aşezau mii de sclipiri.

-Fă-mă de două ori mai mare decât căpcăunul, ceru el şi imediat începu să crească.

Când ajunse de trei ori mai înalt decât Stejarul-Trăznit se opri din crescut. Îşi puse mâna la ochi şi se uită de jur-împrejur după blestemăţia care vârâse atâta spaimă în toate fiinţele. Căpcăunul stătea la cinci poşte de el şi-l căuta, la rându-i, cu mâna la ochi.

Când îl văzu, dădu un chiot puternic, de se cutremură întreg muntele, apoi o luă la goană spre el. Pământul se zguduia sub paşii lui năpraznici, iar copacii plesneau ca nişte surcele.

-Să nu vă mişcaţi de aici! le porunci flăcăul, după care prinse să alerge şi el către căpcăun.

Se ajunseră unul pe altul cam pe la jumătatea drumului. Iar Florea căscă gura a mirare – căpcăunul era tot atât de înalt ca şi el.

-Ha-ha! hârâi acesta, cosind copacii cu labele-i uriaşe. Credeai că o să ajungi mai mare decât mine? Nicio vrajă de pe lumea asta nu poate să facă pe nimeni mai mare decât sunt eu, deoarece eu trebuie să sting viaţa de pe toate Tărâmurile. Sunt Paznicul suprem şi nimeni nu are voie să fie mai puternic decât paznicul.

-Mai puternic, poate că nu, spuse Florea şi-şi trecu iar mâna prin păr. Fă-mă o furtună neagră.

Odată se întunecă cerul, iar vântul turbat ieşi ca din pământ şi se repezi la căpcăun, înfăşurându-l în răsuflarea sa nebună şi trântindu-l de pământ. După ce se rostogoliră în toate părţile, culcând copacii, în devălmăşie, vântul furios îl strivi de un perete de stâncă pe căpcăunul ce se zbătea cu turbare.

-Vino, vulture! şuieră el şi îndată începu să plouă cu spume, iar fulgerele cădeau pretutindeni în jur. Eu îl ţin aici, iar tu să-i scoţi ochii şi să-i mănânci!

Vulturoaica se coborî pe un fir de vânt, îşi prinse ghearele puternice de nasul cărnos al căpcăunului, apoi îi scoase ochii, pe rând, şi-i înghiţi. Răcnetul de durere al acestuia se făcu auzit până în valea râului Iordan, iar caravanele se opriră în loc, crezând că s-au rupt băierile cerului.

Florea Înfloritul îi ceru părului să-l facă iarăşi om, apoi o porni în fugă spre vârful muntelui, urmat îndeaproape de căpcăun. Deşi nu mai vedea, acesta îi simţea mirosul şi se ţinea aproape să-l prindă şi să-l prăpădească. Dar flăcul îl păcălea mereu şi urca tot mai sus, iar vulturoaica ţipa din înalturi şi îi arăta pe unde s-o apuce, ca să înainteze mai cu spor. În cele din urmă, ajunse pe partea cealaltă a Taiţei şi aşteptă ca turbatul cel orb să-l ajungă din urmă.

-Până aici ţi-a fost, fiară fără minte! îi strigă el. Oi fi tu fără de moarte, dar unde te-oi trimite eu acum şi de te-oi ruga de ea, să vină să te ia, ca să scapi, şi tot nu te va găsi. Hai, prinde-mă, de poţi!

Şi o apucă din nou să fugă, cu paşi mari, către gura prăpastiei. Când fu să ajungă în margine, îşi petrecu iar mâna printre firele de aur ale părului şi le ceru să-l facă vultur. Apoi deschise larg aripile şi vântul îl luă şi îl mână pe deasupra hăului, către cealaltă coastă a Zăganului.

Căpcăunul se apropie cu paşi uriaşi, gâfâind din greu. Nu mai apucă să se oprească, atunci când nu mai simţi pământul sub picioare şi se rostogoli în prăpastia fără fund. Căzu vreme de un ceas şi, când se izbi de fundul ei pietros, cale de şapte poşte se făcu auzit un pocnet atât de puternic, încât se crăpară copacii şi se prăbuşiră stâncile din margine, de-abia aninate în popritorile lor.

Atunci, Florea Înflorit îi ceru părului să-l facă un balrog cu dinţii de foc şi se apucă să sfredelească stânca muntelui cu atâta iuţeală, încât nu i se zăreau dinţii uriaşi. Într-un târziu, dădu peste izvorul închis sub piatră şi-i făcu loc să iasă la suprafaţă. Acesta căzu cale de o mie de stânjeni şi îl ţintui pe căpcăun sub pumnul său umed, lipindu-l de fundul prăpastiei.

-Ai să mai ieşi de acolo, atunci când ţi-oi da eu voie, îi strigă flăcăul, după care se făcu vultur şi coborî împreună cu vulturoaica până în poiană, la Stejarul-Trăznit.

Aici, îi aşteptau piticul Flamen, împreună cu familia, Nomia, lângă care sosieră şi celelalte zânişoare, cei doi soboli de la Săritoarea-Ţapului, furnicile galbene, fluturii Coadă-de-rândunică, veveriţele Sandi, omizile de păr sălbatic, greierii, lăcustele Tonk, păduchii de trandafir, cosaşii, câteva albine Elrik şi chiar doi melci de frunză-lată, cu cochilia neagră.

Florea le povesti cum se încheiase lupta şi toţi se bucurară că scăpaseră de o primejdie atât de mare. Soarele însuşi părea că le face cu ochiul prin frunziş. Kali îi pofti să se aşeze care pe unde or putea şi se apucă să le pregătească la fiecare câte o gustare după pofta inimii lui. Flamen le întinse la toţi cei care puteau să bea câte o cupă cu hidromel, terminându-şi provizia din beci pentru următorii ani. Mani şi Laverna se făcuseră copii cuminţi şi o ajutau pe Kali să care platourile cu mâncare înaintea oaspeţilor, aşezaţi pe iarbă, în nerânduială.

Au mâncat, au băut şi s-au distrat trei zile şi trei nopţi şi ar mai fi continuat şi acum, dacă nu s-ar fi isprăvit toate cele, până la urmă. Apoi, au început să plece fiecare, care de unde veniseră, să ducă vestea cea mare, cum că, de acum înainte, Tărâmul lor nu avea să-şi mai sfârşească veacul niciodată, deoarece căpcăunul stătea închis în temniţa de apă, din fundul prăpastiei. Şi i-au zis locului acela Duruitoarea, ca să ştie despre ce-i vorba şi urmaşii-urmaşilor lor şi să-l ocolească.

Când ultimii oaspeţi părăsiră poiana, Flamen se îndreptă cu o cupă de hidromel spre Florea Înfloritul, care stătea pe o buturugă putrezită şi ciugulea dintr-o ciupercă prăjită pe grătar.

-Vreau să ciocnim amândoi pentru un prieten care nu mai e printre noi şi pe care tu, omule, nu ai apucat să-l cunoşti. Elanul Elk a fost un animal de ispravă şi şi-a dat viaţa pentru ca lumea noastră să rămână aşa cum este. Fie ca sufletul său nemuritor să fi ajuns pe Celălalt Tărâm neatins şi să se bucure de acolo pentru victoria noastră.

Ciocniră şi băură cupele până la fund.

-Şi acum?

-O să plec, să-mi caut lumea, oftă flăcăul. Nu ştiu nici măcar cum arată ceilalţi oameni, dar sunt sigur că există ei, pe acolo, pe undeva. Trebuie numai să am răbdare şi să deschid multe Porţi.

-Vin cu tine, bâzâi Nomia din aripi, punându-i-se pe umăr. O să ai nevoie de purtătoarea Inelului Verde, ai uitat? Iar când o vom găsi şi te vei alătura semenilor tăi, o să mă întorc să-ţi povestesc, Flamen, prin ce aventuri am mai trecut.

-Negreşit aşa să faci! dădu acesta din cap. Ori, poate, când te vei întoarce nu-i vei mai găsi decât pe Mani şi pe Laverna, iar noi toţi vom fi oale şi ulcele. Drumul spre alte tărâmuri nu ţine seamă de timpul nostru obişnuit. Oricum ar fi, să mergi cu inima curată – aici, pe tărâmul acesta, sunt nenumărate fiinţe care te iubesc şi te preţuiesc, Nomia, pentru ce-ai făcut pentru ele. Aşa să ştii, pentru că acum lumea este curată şi e bine de trăit în ea.

Deasupra, soarele tocmai scăpăta dincolo de Taiţa, iar luceafărul se iţea singuratic printre crengile joase. Înserarea prindea să curgă peste fire şi totul părea ca la începuturile lumii.

Dar Nomia ştia că lumea se schimbase şi că sângele curs nu mai putea fi întors înapoi, în venele celor dispăruţi. Bătu din aripioare şi se aşeză pe o frunză de brusture. O albină Elrik se apropie de ea şi-i puse pe umăr o picătură de miere. Apoi se pierdu în frunziş. Zâmbi, îşi înmuie arătătorul în pasta aurie şi îl vârî în gură. Mierea era dulce, asemenea vieţii, care mustea pretutindeni, în jurul ei. Flamen îi făcu semn cu ochiul şi intră în căsuţă, să-şi vadă de ale lui.